

محاکمه "دکت محمد مصدق"، پس از کودتای 28 مرداد توسط دولت نظامی (1332 ش)

یک روز پس از کودتای 28 مرداد 1332 ش دکتر محمد مصدق، نخست وزیر برکنار شده، خود را به دولت کودتا معرفی کرد و به همراه عده زیادی از همکارانش در دولت و مجلس راهی زندان شد. پس از چند جلسه بازجویی، محاکمه او در دادگاه نظامی در تاریخ هفدهم آبان 1332 ش آغاز گردید. اتهام او، سوء قصد به منظور برهم زدن اساس حکومت و تاج و تخت سلطنت و تحریک مردم به مسلح شدن بر ضد قدرت سلطنت بود. بهانه این اتهام در اینجا بود که مصدق در روز 25 مرداد 1332، در مقام نخست وزیر، فرمان عزل خود از نخست وزیری را که از طرف شاه صادر شده بود، مورد قبول قرار نداده و به اجرا نگذاشته بود. در جریان 35 جلسه محاکمه، از طرف دادستان به مصدق اهانت شد و مصدق هم بسیاری از حرف های ناگفتنی را گفت. در نهایت دادگاه او را به سه سال حبس محکوم نمود ولی پس از 26 جلسه دادگاه تجدید نظر و فرجام خواهی مصدق، رای دادگاه تغییر نیافت و او پس از پشت سر گذاشتن دوران محکومیت، به مدت ده سال به زادگاه خود، احمد آباد تبعید شد. سرانجام دکتر مصدق در بهمن 1345 ش در 84 سالگی پس از تحمل مرارت های زندان و تبعید و به دنبال یک عمر دراز و پرحادثه سیاسی درگذشت و در همان جا مدفون گردید.

دستور "امام خمینی" (ره) در مورد عدم مذاکره با فرستاده کارتر درباره گروگان ها (1358 ش) روز 13 آبان 58 (مطابق با چهارم نوامبر 79) لانه جاسوسی امریکا اشغال شد و در پی حمایت های رهبر انقلاب از دانشجویان دولت مهندس بازرگان دو روز بعد استعفا داد. امام خمینی استعفای دولت موقت را در حالی پذیرفت که انتظار نمی رفت و اعضای هیئت دولت انتظار داشتند که امام خمینی مانند دفعات قبل با استعفای آنها مخالفت کند و آنان بدین وسیله دانشجویان را برای آزادی گروگانها تحت فشار قرار دهند و امام خمینی ضمن قبول استعفای دولت، بجای معرفی دولت جدید، حکومت را تا تشکیل اولین مجلس شورا، به شورای انقلاب واگذار کرد و شورای انقلاب برخلاف دولت موقت یکدست نبود و مرکب بود از عناصر میانه رو، تندرو، روحانی و غیر روحانی. با کناره گیری دولت موقت و واگذاری امور به شورای انقلاب همه خوش بینی های دولت امریکا برای خاتمه گروگانگیری به یاس مبدل شد و امید به حل سریع مسئله را بر باد داد و بر اضطراب آنها افزود. آنها اینک در برابر سرسختی رهبری انقلاب قرار گرفته بودند. متن پیام امام خمینی را بدین شرح است: "از قرار اطلاع، نمایندگان ویژه کارتر در راه ایران هستند و تصمیم دارند به قم آمده و با اینجانب ملاقات نمایند لهذا لازم می دانم متذکر شوم دولت امریکا که با نگهداری شاه اعلام مخالفت آشکار با ایران را نموده است و از طرفی دیگر آطور که گفته شده است سفارت امریکا در ایران محل جاسوسی دشمنان ما علیه نهضت مقدس اسلامی است لذا ملاقات با من به هیچ وجه برای نمایندگان ویژه ممکن نیست و علاوه بر این: 1- اعضای شورای انقلاب به هیچ وجه نباید با آنان ملاقات نمایند. 2- هیچیک از مقامات مسئول حق ملاقات با آنانرا ندارند. 3- اگر چنانچه امریکا شاه مخلوع این دشمن شماره یک ملت عزیز ما را به ایران تحویل دهد و دست از جاسوسی بر ضد نهضت ما بردارد راه مذاکره در موضع بعضی از روابطی که به نفع ملت است باز می باشد.

شهادت "امام حسن مجتبی (ع)" (50 ق) معاویه که وجود امام حسن (ع) را برای بیعت گرفتن یزید مانع می دید، به جعه دختر اشعث خوارچی و همسر امام نوشت: اگر شوهرت را مسموم کنی، تو را به عقد پسر یزید در خواهم آورد و صد هزار درهم نیز به همراه نامه برای جعه فرستاد. این وعده کار خودش را کرد و این زن به هوای ازدواج با یزید، پسر رسول خدا (ص) را مسموم نمود. هر چند هیچ گاه به آرزوی پلید خود نرسید. سن شریف امام حسن مجتبی (ع) به هنگام شهادت 47 سال و مدت امامت آن حضرت 10 سال بوده است.

تولد "آلبر کامو" نویسنده معروف فرانسوی (1913 م) آلبر کامو نویسنده فرانسوی در هفتم نوامبر 1913 م در الجزایر و در خانواده ای فقیر به دنیا آمد. کودکی کامو در فقر و تنگ دستی گذشت و در میان طبقه کارگر بزرگ شد. وی دوران تحصیل را با نمرات درخشان به پایان رسانید و سپس به تدریس و تحصیلات دانشگاهی نیز پرداخت. کامو چندی بعد به روزنامه نگاری و فلسفه علاقه مند شد و عشق فراوانی به درام و درام نویسی پیدا کرد. از این رو در یک گروه نمایشی سیار مشغول به کار شد و در ایفای نقش های کلاسیک شرکت جست. سپس، خود گروهی نمایشی تشکیل داد و آثار متعددی را آماده نمایش نمود. هر چند کامو در دوران تحصیل مبتلا به مرض سل شده بود، ولی مطالعه و نویسندگی را رها نکرد و پایان نامه دکترای خود را در رشته مسیحیت و اعتقاد یونانی به رشته تحریر درآورد. وی سفرهایی به ایتالیا، استرالیا و چکسلواکی نمود و چندین اثر بزرگ نگاشت. کامو در سال 1940 م به پاریس رفت و نشریه کومبا را که از انتشارات نهضت زیرزمینی مقاومت ملی فرانسه در برابر نازی ها بود تأسیس کرد و چندی نگذشت که همین روزنامه، ارگان رسمی و اساس نهضت مقاومت ملی شد. وی پس از جنگ جهانی دوم، نویسندگی را ادامه داد و با نگارش کتاب معروف طاعون به شهرت دست یافت و در سال 1957 م موفق به اخذ جایزه ادبی نوبل شد. طاعون، رمزی است برای فرانسه اشغال شده از طرف آلمان و رمزی است برای وضع بشر به طور کلی. آلبر کامو، به عنوان یکی از صاحب نظران بزرگ قرن بیستم میلادی به شمار می رود و آثار و شخصیت او، نماینده اختلافات بزرگ این قرن است که تمدن جهان غرب را متزلزل ساخته است. کامو در جست و جوی یک عقیده فلسفی یا دینی نبود، بلکه در جست و جوی یک راه زندگی بود که در آن، منطق دل و احساس، با منطق اندیشه و تفکر مورد احترام قرار گیرد و حدودی که واقعیت بر افراد تحمیل کرده است، در نظر گرفته شود. به همین جهت، کامو یک اگزیستانسیالیست خوشبین است که بر اصالت وجود و انسان گرایی عقیده

دارد و درصدد پیدا کردن اخلاقی است که بر پایه همبستگی و سعادت و عشق باشد. کامو را همچنین از مردان مبارز و در عین حال پوچاندیش زمان خود دانسته‌اند که مدت‌ها با نیش قلم خود، با دیکتاتورهای زمان به مبارزه پرداخت. کامو در عین حال که در مجاورت نزدیک امور واقعی و جاری کشورش به سر می‌برد، پا را از وقایع فراتر می‌نهد تا به مسائل واقعی‌تر و والاتر دست یابد. شیوه بیان کامو به شیوه نگارش باب روز بستگی ندارد و از فصاحت و سادگی سبک کلاسیک برخوردار است. از کامو آثار متعددی بر جای مانده که سوء تفاهم، حکومت نظامی، درست‌کاران، پشت و رو، جشن‌ها و بیگانه از جمله نمایش‌نامه‌ها و آثار ادبی او می‌باشند. آلبر کامو سرانجام در چهارم ژانویه 1960م بر اثر برخورد اتومبیلش به درخت در چهل و هفت سالگی درگذشت.